

до тогава разговора/

АДРИАН

Нима може човек да мисли за нещо друго докато е в най-хубавия град на света?

ИВАНИЦА

Хубав е Константинопол, но това е хубост на смърт и пагуба. По-обичам нашите дървени бордеи пред вашия мрамор. Защото по-важно е духът на племето да бъде як, а не камъкът на дворците. Аз обичам жилавия, кесломим дух на моя народ, защото може хиляди години да минат, може империи да се издигат и събарят, камък върху камък да не остане от този чуден град, а моето племе ще живее и крепне.

АДРИАН

Не говори така, варварино.... Дръзки са думите ти.

ИВАНИЦА

Ти ме наричаш варварин, а вие какво сте? Говорите гръцки, а в хилите ви не тече нито капка от елинското племе. Наричате се ромеи, но носите само името на великата империя.... Това е края на...

/Внезапно Адриан ~~излиза~~ вдига ръка, но Теофил се хвърля между тях./

ТЕОФИЛ

Засрами се. Наближаваш тридесет години. А князът е невръстен юноша. Наш пленник и заложник. Животът му е неприкосновен. Той е залог за мира между нас и българите. А този мир е нужен и на нас и на тях. Нали, ~~Иоанис~~ Иоанис? Бих се радвал ако думите ти не бяха верни! Но, уви! в тях има само горнива истина. Не виждате ли, Адриане, как от ден в ден Визанс върви назад? - От всички страни надвисват заплахи... Сарацини, нормани, кръстоносци...

АДРИАН

Нека забравим случката, княже. Надявам де да станем добри приятели. А ето че пристигат и венгерските пратеници. /откриват завесата/

/Всички се придвижват към средата на залата. Тронът е закрит с блестяща завеса. Двама евнуси отмахват и нея. Върху престола седи като изваяние